

Morris en Veronica
en het ABC der
Grote Woorden

*Geschreven door Marnix Pauwels
en geïllustreerd door Linda Rusconi*

VRIJ

**Adem.
Boos.
Compleet.
Dood.
Eenzaam.
Fout.
Geluk.
Huilen.
Ik.
Jammer.
Knots.
Liefde.
Mooi.

Niks.
Ooit.
Pijn.
Quasi.
Rouw.
Spijt.
Troost.
Uniek.
Vrij.
Weg.
X-jes.
Ypsilon.
Zijn.**

© Marnix Pauwels | Linda Rusconi | Uitgeverij Vrij

Eerste druk september 2018

Teksten: Marnix Pauwels (Amsterdam)

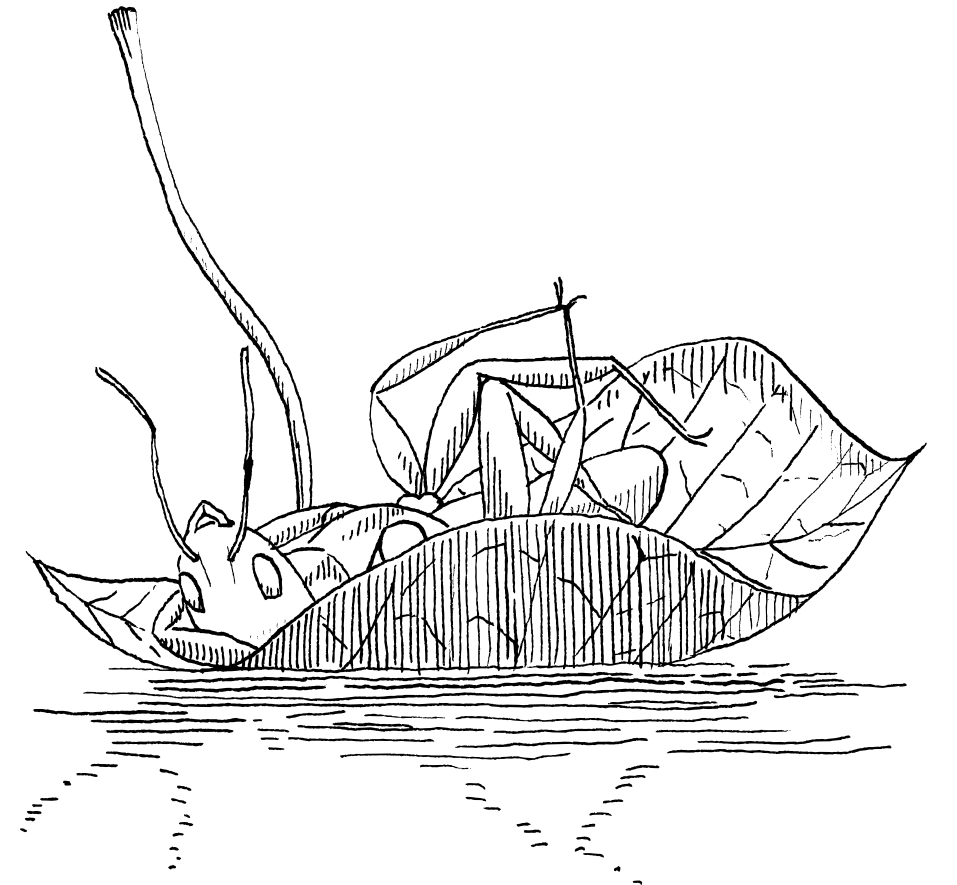
Illustraties: Linda Rusconi (Amsterdam)

Vormgeving omslag en binnenwerk: Richard Sluijs (Den Haag)

Druk: Drukkerij Wilco Ten Brink (Amersfoort)

ISBN 978 94 92495 47 1

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Adem.

De lente was in volle gang, en het bos deed uitbundig mee.

Alles was groen en fris en licht, vól leven en belofte.

Morris en Veronica zaten op het hek bovenaan de heuvel, en keken naar het dal dat bijna ontplofte van energie.

Alles zinderde en zoemde en zoefde en zuchtte van mogelijkheden, alsof het leven enorme haast had en niet langer wilde wachten met bloeien en groeien, alsof alles wat fijn was NU moest gebeuren.

“Adembenemend,” zei Veronica.

Morris schrok.

Adembenemend?

Hij was ineens bang dat hij zou stikken, dat de schaamteloze schoonheid van het voorjaar brutaal alle lucht zou opmaken en er niets meer voor hem en Veronica zou overblijven.

Veronica stelde hem gerust, en toen Morris vroeg hoe adem eigenlijk werkt en wat je er precies voor moest doen, antwoordde zij:

“Ademen gaat helemaal vanzelf. Je lijf doet het voor je, moeiteloos.

Alhoewel je het ook heel bewust kunt doen trouwens. Je kunt erop letten, het vertragen, of versnellen. Je kunt het superdiep doen, maar ook juist heel oppervlakkig. Gelukkig hóéf je er niet mee bezig te zijn en het zelf te onderhouden, want we zouden het steeds vergeten te doen.”

Morris ademde heel snel, en toen iets langzamer.

Je kón er inderdaad mee spelen.

Hij probeerde uit alle macht op zijn ademhaling te letten, maar vergat het zachtjes tijdens het denken aan nieuwe dingen.

“Waarom kun je adem eigenlijk niet zien?” vroeg hij, en keek naar het puntje van zijn neus om te zien of wat hij zei wel klopte.

“Adem is een onzichtbare kracht, net als liefde,” zei Veronica. “En hoe minder je ermee bezig bent, hoe meer het door je heen kan stromen. Moeiteloos. Het is de lucht die je laat leven.”

Ze ademde diep in, en toen héél langzaam uit.

Morris deed automatisch mee, hij kon er niets aan doen.

“Adem is een cadeau van het leven,” zei Veronica, “en iedereen krijgt het. Of je nou lief bent voor de hele wereld of alleen maar alles stuk wil maken. Het is een geschenk, net als liefde of zonneshijn of binnenpretjes, dat is er ook voor ons allemaal.”

Morris hield zijn adem in.

Zijn wangen stonden er bol van.

Even later hield hij het niet meer, en ademde hij proestend uit.

Ook vanzelf.

Zijn hart klopte ongemerkt mee.

Boos.

Het bos trilde.

Morris liep tussen de kale bomen door.

Stampend.

Morris had een ENORME last van Boos.

Toen hij was opgestaan was er nog niks aan de hand.

Er was wakker worden, gapen, even rustig bijkomen. Er was in bed zitten en glazig door het raam naar buiten kijken. Er waren een paar vluchtige gedachten. Daarna was er een gemiddelde honger en de relatieve behoefte aan twee kopjes thee. En nog een stuk taart.

En toen ineens kwam Boos. Uit het niets.

Voor hij het wist, was hij óveral.

Boos zat in zijn hoofd, in zijn lijf, en in zijn blik. En naast hem en boven en onder en achter, wáár hij maar keek. Boos, boos, BOOS!

Binnen een paar minuten had hij een gloeiende combinatie van kwaad en geïrriteerd en woest te pakken, en liep-ie driftig zijn huis uit.

Boos liep mee. En niet alleen dat: Boos bepaalde precies wat Morris zag en voelde. Hoe hij naar de bomen keek, de wolken, wat hij van de regen vond.

Het was een en al zuur en mopperig.

Bah.

Opeens bleef Morris staan.

Hij had er helemaal genoeg van. Hij ging zitten met zijn armen over elkaar, draaide een kwartslag en keek Boos aan. Recht in zijn gezicht.

Zonder met zijn ogen te knippen.

Boos schrok ervan.

Meestal had Boos te maken met slachtoffers die zich moeiteloos verloren in zijn benauwende energie. Of met weerstand en kwijt willen.

Daar kon-ie wel wat mee: weerstand was ideale brandstof.

Met een beetje geluk werd Boos dan moeiteloos groter en groter en sterker. Maar dit gestaar, deze uitnodigende, open blik, maakte hem vreselijk onzeker.

“Oké,” zei Morris vriendelijk. “Vooruit, zeg het maar?”

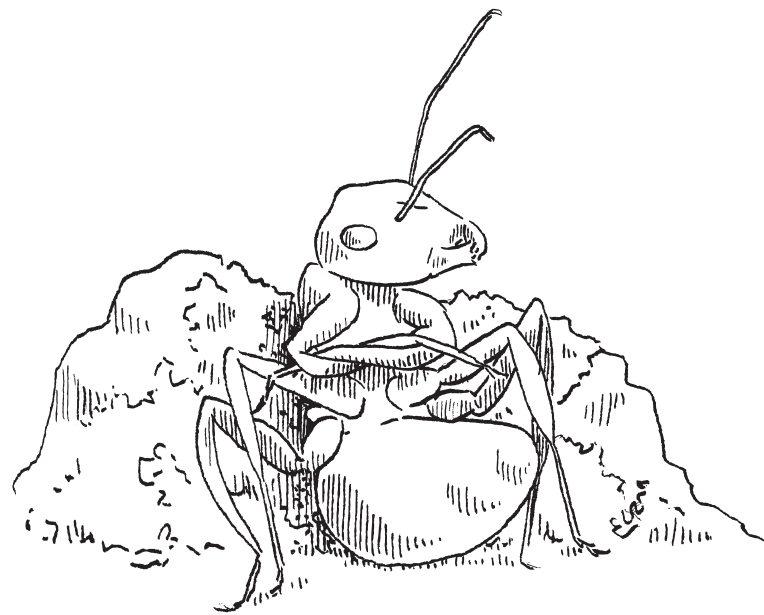
Boos keek bedremmeld naar de grond. Hij werd meteen kleiner. Boos kon niks zonder investering van een ander. Hij was nergens meer als er niet in hem werd

geloofd. Boos was niet gewend aan oprechte interesse, aan neutrale, open aandacht. En het eerst nog zo gruwelijk grote, dieprode en loodzware ding loste op. Moeiteloos.

Binnen een paar tellen was Boos niet meer dan een klein, sputterend stipje. *Poef* deed het, en Boos was weg.

Morris zuchtte diep. Opgelucht. Vrij. Hij keek opzij.

Naast hem zat Vrolijk. De zon brak door.

Compleet.

Op een steen bij de rivier zat Morris, met gesloten ogen.

Hij ademde in.

De zon scheen.

Het water bubbelde.

Wolken dreven langs.

Het gras groeide.

Een lelie gleed op zijn plek.

De bomen ruisten.

Er zwom een vis voorbij.

De lucht blauwde.

Een steen bleef doodstil liggen.

Riet ritselde.

Het briesje waaide langs.

Hij ademde uit.

Er ontbrak, helemaal, niks.

De wereld was af.

Alles was. Compleet.

Dood.

“Wat is dood precies?” vroeg Morris. Het bos ritselde nerveus.

Veronica dacht na. Heel diep.

“Dat weet eigenlijk niemand, want niemand die dood is kan het navertellen,” zei ze voorzichtig.

De bomen hielden hun adem in. Een langgerekte grijswitte wolk bleef hangen. Een merkwaardige stilte vulde de wereld. Niks bewoog.

Veronica vertelde verder.

“Dood is niet meer zijn waar je was. Maar dat geldt op zich ook voor verhuizen naar een ander bos. Of als je een tijdje onder water blijft tijdens het zwemmen. Alleen: dood is voor altijd. Dood is dat er geen leven meer is. Dat je nooit meer miert, of boomt. Wat dood is, houdt op met zijn.”

Er gebeurde niets.

En toch ging alles door.

“En hemels?” vroeg Morris.

Veronica haalde diep adem.

“Dat is als je voelt hoe bijzonder het gewone is,” zei ze.

De wolk dreef verder, en de zon brak door.

Niets of niemand was dood. Het was hemels.

Eenzaam.

Als je in de drukte niemand vertrouwt.

Als je contact hebt, maar geen contact máákt.

Als het lijkt of je hart op een onbewoond eiland ligt.

Als je er altijd bij bent, maar er nooit bij hóórt.

Als het lijkt alsof je in je eentje in een benauwde glazen buis woont, die verder niemand ziet.

Als je tegen de wereld in leeft.

Als je een groot feest geeft, maar geen enkele gast voelt zich feestelijk (en je denkt dat het allemaal jouw schuld is).

Als iemand je vasthoudt en begrijpt en koestert, maar je tranen schamen zich en houden zich verstopt.

Als niks je raakt, maar alles doet pijn.

Eenzaam was het alleenste gevoel dat er bestond.

